

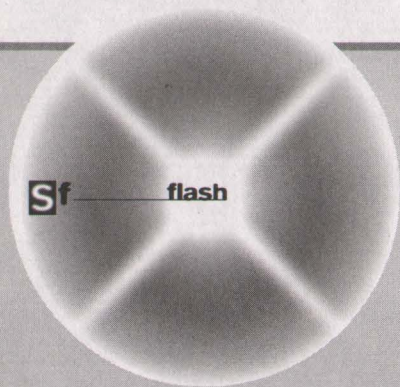
Solitarii

La Teatrul Act, sunt mereu victima aceluiași fenomen: datorită (se poate spune, la fel de bine, "din cauza") disponerii actorilor și publicului la un loc, într-un spațiu strâmt unde scena se confundă cu sala, centrul interesului meu tinde să se mute de la reprezentatie către privitorii/receptorii ei. Mă așez cuminte pe băncuță, pregătită să fiu un spectator rezonabil. Dar, numai ce începe producția, și mă surprind navigând pe cu totul alte meleaguri: în spatele acțiunii se întâmplă ceva măcar la fel de irezistibil ca și ea. De aceea, nu mă pot abține să nu-mi iscodesc vecinii de vizavi. Cineva a observat, la o reprezentatie recentă de la Act, că sexul frumos este majoritar. Cu atât mai

atractiv: femeile posedă, mai dihai decât bărbații, curajul și plăcerea exteriorizării. Am, deci, la ce să mă uit. Îmi dau seama că îmi este dirijată atenția, dar, deși eu însămi sunt manipulată în toată regula, prefer să urmăresc consecințele unei alte manipulări asupra celorlalți. Mă preocupă efectele spectacolului asupra lor. Recunosc, comedii îmi provoacă cele mai mari satisfacții. Atunci observ cât mai e de la chicotelile în pumn până la abandonul total în voia hohotelor cu sughițuri; cine, într-o manifestare imposibil de temperat a entuziasmului, îi dă coate și ghionturi celui de alături; cum, într-un final, oamenii nu-și mai examinează poziția corpului la fel de grijuliu ca la început. E drept

că, uneori, o mare parte din "simp-tomele" de mai sus sunt jucate. În categoria asta intră cei cărora le place să se audă răsând. E categoria de solitari care se trezesc izbucnind de capul lor, ca să arate că s-au „prins” sau că le stă bine veselia. Se vede limpede felul în care își construiesc look-ul, se studiază pe ei înșiși, de la mușchii feței până la încrucișarea picioarelor. Iată al doilea spectacol. Ca și cel propriu-zis, este elaborat, pregătit cu minuție și dedicat spectatorilor. Cu toate că, în distracția generală, nu mai are nimeni timp să-i remarce, se simt, se vor, se visează spionați. Parcă ar ști că mă uit la ei.

Mirona Hărăbor

Ocean sau Ocean, cum doriți

Aparut prima publicatie "de excelență teatrală" din România (se referă, adică, la cele mai bune, după părerea grupului redacțional, producții ale momentului) și – sper că număr bine – a patra dedicată exclusiv artei spectacolului. Se numește "Okean" (de la ochean sau ocean, cum doriți), aparține Teatrului "Nottara" și îl are drept coordonator pe Sebastian-Vlad Popa. Ce aduce nou? Primul lucru care-mi trece prin minte (dacă nu este cel mai important, e, cu siguranță, "alternativ"): traducerea (în sfârșit!) termenului *underground* prin, nici nu te gândeai, *subprund*. Citim mai multe cronici despre aceleași producții, nu cu opinii contrare (s-a stabilit de la început că se ia în calcul doar excelența), ci cu unghiuri diferite de vedere: al filologilor (Dan C. Mihăilescu și Ion Bogdan Lefter) ori al creatorilor (Răzvan Mazilu, despre coregrafia din DaDaDans și Horațiu Mihaiu, despre partea scenografică a montării cu Orestia). Fiecare spectacol are și o cronică a cronicilor care l-au analizat. Uneori, o per-

spectivă cu totul... altfel, ca de pildă articolul lui Horia Gârbea despre "Scaunul din tavan"-ul montării cu Așa este (dacă vi se pare) de la Craiova. Mai găsim în "Okean" povestirea unei întâlniri, "Trei seri cu Irina Solomon și Dragoș Buhagiar", unde considerațiile reporterului se amestecă ambiguu, fără ghilimelele de rigoare, cu vorbele celor doi artiști. Tot la capitolul "altfel": editorialul răsare la pagina 95 (135 este ultima); actorul Stelian Nistor ia scurte și destul de convenționale interviuri unor amatori de teatru: Ivan Pațaichin și Ștefan Damian (!); există, pe lângă rubrici de film, dans, carte, muzică (vezi eseul post-modern despre post-moderna trupă hip-hop B.U.G. Mafia), și una de... matematică. Revista lansează nume necunoscute, dar promițătoare, ca Iulian Mureșan și Mihaela Precup. În plus, este deosebit de atrăgătoare grafic, și datorită fotografiilor color pe care le conține.

M. H.